

- Subsidiært hjemvises afgørelsen til sagsøgte til fornyet behandling, efter at sagsøgerne har fået mulighed for at fremsætte specifikke bemærkninger til særlige dele af rapporten om klinisk afprøvning, der skal redigeres inden udlevering.
- Det Europæiske Lægemiddelagentur tilpligtes at betale sagsøgernes omkostninger vedrørende retlig bistand samt andre med denne sag forbundne omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført to anbringender.

1. Første anbringende, hvormed det gøres gældende, at den omhandlede rapport om klinisk afprøvning udløser en generel formodning om fortrolighed i henhold til artikel 4, stk. 2, i forordning 1049/2001 i lyset af: (i) opbygningen og ordlyden af den relevante EU-sektorlovgivning, (ii) EU-institutionernes forpligtelse til at sikre overholdelse af forpligtelser i henhold til artikel 39, stk. 3, i aftalen om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder, og (iii) at der bør lægges vægt på sagsøgernes grundlæggende ret til privatliv og deres ejendomsret.
2. Andet anbringende, hvormed det subsidiært gøres gældende, at det eneste juridisk acceptable udfald af en korrekt afvejning i henhold til artikel 4, stk. 2, i forordning 1049/2001 ville have været en afgørelse om ikke at udlevere den omhandlede rapport om klinisk afprøvning i lyset af: (i) sagsøgernes vægtige private interesse i at undgå udbredelse i betragtning af den ødelæggende virkning, som en sådan udbredelse ville have for grundlæggende ejendomsret og erhvervsmæssige rettigheder, og (ii) den vage og generiske offentlige interesse i udbredelse, idet der ikke er et tilstrækkeligt presserende offentligt behov for udbredelse.

Sag anlagt den 23. januar 2016 — Bank Tejarat mod Rådet

(Sag T-37/17)

(2017/C 104/73)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Bank Tejarat (Teheran, Iran) (ved solicitors S. Zaiwalla, P. Reddy, K. Mittal og A. Meskarian, samt barristers T. Otty, R. Blakeley, V. Zaiwalla, og H. Leith)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådet tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning for den skade, som denne har lidt som følge af Rådets indførelse af restriktive foranstaltninger i henhold til følgende retsakter om restriktive foranstaltninger over for Iran: Rådets afgørelse 2012/35/FUSP af 23. januar 2012 (EUT 2012, L 19, s. 22), Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 54/2012 af 23. januar 2012 (EUT 2012, L 19, s. 1), Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 (EUT 2012, L 88, s. 1), Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 709/2012 af 2. august 2012 (EUT 2012, L 208, s. 2), Rådets afgørelse (FUSP) 2015/556 af 7. april 2015 (EUT L 92, 8.4.2015, s. 101) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/549 af 7. april 2015 (EUT 2015, L 92, s. 12). Følgende beløb skal betales til sagsøgeren: 1 494 050 000 USD for økonomisk skade, 1 000 000 EUR for ikke-økonomisk skade og renter af disse beløb.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført et anbringende.

Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådets indførelse af restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren var en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af forpligtelser, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder, hvorfor Den Europæiske Union ifalder erstatningsansvar uden for kontrakt. Denne tilsidesættelse var en direkte årsag til, at sagsøgeren led betydelig økonomisk og ikke-økonomisk skade, som denne er berettiget til erstatning for.

Sag anlagt den 20. januar 2017 — DQ m.fl. mod Parlamentet

(Sag T-38/17)

(2017/C 104/74)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøgere: DQ og 13 andre sagsøgere (ved advokat M. Casado García Hirschfeld)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet

Sagsøgernes påstande

- Sagen fremmes til realitetsbehandling.
- Sagsøgte tilpligtes at betale 92 200 EUR for det forvoldte økonomiske tab.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremført seks anbringender.

1. Første anbringende vedrører diverse fejl og undladelser begået af sagsøgtets administration og som ligger til grund for det af sagsøgerne lidt tab, dvs. samtlige de advokatudgifter, som blev afholdt i forbindelse med deres ansøgning om bistand indgivet den 24. januar 2014 i henhold til artikel 24, stk. 1, i tjenestemandsvedtægten.
2. Andet anbringende vedrører den ulovlige, uberettigede og truende adfærd, navnlig svindel til skade for Unionens interesser i forbindelse med udvælgelsesprocedurerne for ansøgere, der er udvist af sagsøgerne kontorchef i forbindelse med den daglige udførelse af deres arbejdsopgaver.
3. Tredje anbringende vedrører den omstændighed, at den nævnte adfærd har krænket sagsøgernes værdighed samt deres fysiske og psykiske integritet, til skade for deres erhvervsmæssige karrierer og familieliv.
4. Fjerde anbringende vedrører det eksisterende og faktiske økonomiske tab, som sagsøgerne har lidt og som er tæt forbundet med den uvilje, som Parlamentet har udvist over for dem, samt med de talrige skridt, som sagsøgerne har måttet iværksætte, navnlig hvad angår nødvendigheden af at antage en advokat.
5. Femte anbringende vedrører manglende handling fra sagsøgernes overordnede side til trods for den uopsættelige situation og til trods for, at de faktiske omstændigheder, som disse påberåbte sig, var alvorlige. Sagsøgerne har navnlig gjort gældende, at disse omstændigheder burde have afstedkommet en handling fra de overordnede side, således at der blev sat en stopper for:
 - De ulovlige handlinger.
 - De uberettigede og truende handlinger fra deres kontorchefs side samt den urimelige tid, som administrationen var om at træffe foranstaltninger.
 - Deres vanskelige arbejdsvilkår, således at en kontinuerlig indgriben fra deres advokats side kunne have været undgået.